

Άλλος κόσμος ο δικός μου...

[Ορθοδοξία](#) / [Πνευματική ζωή](#)

[Πρωτοπρεσβύτερος Θεμιστοκλής Μουρτζανός, Δρ. Θεολογίας](#)

«Άλλος κόσμος ο δικός μου κι άλλος στην ματιά του κόσμου» (Σταμάτης Σπανουδάκης)

Τι νόημα έχει μια γιορτή της πίστης για τους καιρούς μας; Οι περισσότεροι βλέπουν τα της Εκκλησίας στην προοπτική του πολιτισμικού. Κατάλοιπα του παρελθόντος, χρήσιμα, όχι πάντοτε αναγκαία, πάντως όχι και ενοχλητικά, όταν μάλιστα συνοδεύονται από αργίες, διακοπές, ξεκούραση, αλλαγή ρυθμού. Οι εντός Εκκλησίας αρκούμαστε στα «χρόνια πολλά», στον εκκλησιασμό, στην λήψη των συμπαραμορτούντων, όπως είναι ο αγιασμός, ο άρτος, το αντίδωρο. Είναι γεγονός ότι πολλοί κοινωνούν συχνότερα από ό,τι στο παρελθόν. Το τι σηματοδοτεί όμως μια γιορτή για την ζωή μας, την ύπαρξή μας, τον κόσμο μας, δυσκολευόμαστε να αποτυπώσουμε στην πράξη, καθότι η καθημερινότητα μας τραβά με τις δικές της προτάσεις, εμπειρίες, απαιτήσεις.

Κι αν για τους μεγαλύτερους υπάρχει ακόμη αυτό το ρίζωμα στην παράδοση, η νέα γενιά απομακρύνεται ολοένα και περισσότερο. Λειτουργεί μιμητικά κι αυτό κάπως μας παρηγορεί. Όμως η γλώσσα, η χρονική έκταση των ακολουθιών, η απουσία λειτουργίας μετά την λειτουργία στις περισσότερες ενορίες, καθιστά την γιορτή ένα οικογενειακό γεγονός με εκκλησιαστική συμμετοχή, χωρίς να είναι το αντίστροφο, δηλαδή εκκλησιαστικό γεγονός με οικογενειακή συμμετοχή. Αν πάψει η οικογένεια να κρατά την εκκλησιαστικότητα, τότε εκείνη δεν διαχέεται στην ζωή του ανθρώπου.

Κι αν τα Χριστούγεννα συνοδεύονται από πλήθος εθίμων, στα οποία όλοι σχεδόν μετέχουν κατά κάποιον τρόπο, με αποτέλεσμα η γιορτή να κρατά την σημασία της, έστω και με τον Χριστό απόντα για τους πολλούς, γιορτές όπως τα Θεοφάνια μένουν στο πλαίσιο του θεάματος της ρίψης του σταυρού και της ευλόγησης των υδάτων ή της πόσης του αγιασμού και του κρατήματός του στα σπίτια, χωρίς να σηματοδοτείται η ανακαίνιση της ύπαρξης που συνοδεύει τον καινούργιο κόσμο του Θεού στον οποίο καλούμαστε να ζήσουμε. Διότι ο αγιασμός αυτό φανερώνει: ότι κάθε τι το υλικό, όταν συναντιέται με την χάρη του Αγίου Πνεύματος, ανακαινίζεται. Δεν χάνει την σύστασή του, αλλά αποκτά και ένα νέο περιεχόμενο. Το νερό δεν καθαρίζει μόνο το σώμα, αλλά διά του βαπτίσματος αλλάζει τον προσανατολισμό της ψυχής: αφήνει στην άκρη τον παλιό άνθρωπο, τον θεληματάρη, αυτόν που θεοποιεί τον εαυτό του, και τον κάνει ξανά παιδί του Θεού, δηλαδή ευγνώμονα για την αγάπη, οπλισμένο με την πίστη και ελπιδοφόρο ότι

κάθε έργο μας γίνεται χαρά όταν μοιράζεται με τον πλησίον.

Η ματιά του κόσμου καθιστά τον δικό μας κόσμο άλλον από αυτόν που είναι. Δεν είναι μόνο ότι ο κόσμος κείται εν τω πονηρώ. Είναι ότι όσοι θα θέλαμε να έχουμε εμπειρία του τρόπου της πίστης, του τρόπου του Θεού, χρειάζεται να κάνουμε ένα βήμα υπέρβασης της αυτάρκειας του πολιτισμικού, για να παλέψουμε στην κατεύθυνση της υπαρξιακής μας αναγέννησης. Σ' αυτό η εκκλησιαστική ζωή συντείνει, με την εικονογραφία, την υμνογραφία, την λειτουργική μας παράδοση. Θέλει όμως να βγούμε από την παθητικότητα και να μελετήσουμε, να ζήσουμε, να μοιραστούμε τον τρόπο.

Χρειαζόμαστε «λόγο, έργο, νόημα» (Δ. Σολωμός), όχι για να φανερωθεί ο Θεός στον κόσμο, διότι αυτό είναι ανεξάρτητο από εμάς και συντελείται διαρκώς, αλλά για να οικειωθούμε την φανέρωση. Η ευθύνη δεν ανήκει μόνο στους ποιμένες της Εκκλησίας, αλλά σε όλους. Η ελπίδα βεβαίως παραμένει ακμαία διότι εν Αγίω Πνεύματι είναι η ανακαίνιση. Ας κάνουμε όμως κι εμείς αυτό που μπορούμε.

themistoklismourtzanos.blogspot.com

<https://bit.ly/3qY6Rwr>